

Arrest

nr. 105 091 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker S. U. en zijn advocaat D. VAN EENOO, die tevens verzoekster A. U. vertegenwoordigt, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker S.U. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazaks staatsburger van Lezgiense (Russisch sprekende) origine.

U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw origine.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Omwille van uw origine kon u geen werk vinden.

Na uw huwelijk in 2006 startte u een metaalbedrijf voor het fabriceren van poorten en omheiningen. Na anderhalf jaar, toen uw zaak goed begon te draaien, werd u benaderd door drie Kazakken. Ze wilden dat u voor hen zou werken omdat u geen Kazak bent. U weigerde.

De Kazakken kwamen nog twee keer langs en u werd hierbij fysiek aangevallen. Een keer moest u naar het ziekenhuis voor een gebroken rib. De politie trad niet op omdat u geen details kon geven over de aanvallers, hoewel u wel de nummerplaat van hun wagen had doorgegeven. U ging zich niet verder

informerend over de klacht omdat u vroeger, als adolescent, ook al eens tevergeefs klacht had ingediend na een vechtpartij in een café.

Nog in de lente van 2008 werd uw vrouw door dezelfde Kazakken op straat aangevallen. Uw vrouw was toen zwanger en moest een tweetal weken in het ziekenhuis worden opgenomen. U werkte uw taken af en sloot uw zaak.

Na de geboorte van jullie kind trok u met uw vrouw in bij haar moeder. U wou opnieuw zelf een inkomen verwerven en u vond een ruimte buiten de stad. Daar startte u opnieuw met een zaak.

In 2010, toen deze zaak goed draaide, kreeg u opnieuw problemen met dezelfde Kazakken.

U werd door hen ontvoerd en weggebracht naar een woning. Ze beledigden u omwille van uw origine en vernederden u. Ze dreigden ermee uw vrouw als slaaf te laten werken en uw kind te gebruiken voor handel in organen.

Na een week te zijn opgesloten in de kelder van de woning, slaagde u erin te ontsnappen toen de bewaker in slaap gevallen was. U rende rond tot u wist waar u was. Dan vluchtte u naar uw broer. Uw broer ging uw vrouw en kind ophalen en bracht jullie naar het buitenverblijf van een vriend van hem. U vernam dat uw bestelwagen in brand werd gestoken. U bleef twee maanden in het buitenverblijf waarna u besloot het land te verlaten.

Op het einde van de zomer bracht uw broer u en uw gezin met zijn wagen naar Moskou. Van daar reisde u met een minibus naar België.

Op 12 augustus 2010 vroeg u samen met uw vrouw en kind asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Sinds u in België verblijft verloopt de relatie met uw vrouw A.U. (o.v. 6.669.330) stroef nadat u haar vertelde wat u allemaal overkomen is.

Op 30 oktober 2012 bent u gescheiden van uw vrouw.

B. Motivering

U verklaarde in Kazakstan problemen te hebben gehad met Kazakken omwille van uw niet-Kazakse origine.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt nochtans dat er geen sprake is van vervolging van Russischsprekenden en andere niet-Kazakken, louter omwille van hun origine.

Bijgevolg dient u aannemelijk te maken dat u een uitzondering vormt op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft weten te maken.

Zo dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over de door u aangehaalde problemen met Kazakken.

Zo verklaarde u niet eens meer te weten wanneer deze problemen precies zijn begonnen. U verklaarde dat Kazakken langskwamen, u afpersten en fysiek aanvielen (CGVS, p. 5).

Echter u verklaarde niet meer te weten wanneer concreet (op welke datum) ze de eerste keer (van drie keer) zijn langsgekomen. U kwam niet verder dan 'begin lente' van 2008 (CGVS, p. 5). Daarbij verklaarde u niet te weten wie die Kazakken waren.

U verklaarde laconiek dat ze zich niet voorstelden (CGVS, p. 5).

Het is weinig aannemelijk dat u geen stappen zou hebben gezet om te weten te komen wie de mensen zijn met wie u problemen had. U laat nochtans uitschijnen dat het 'geen toevallige personen' waren (vragenlijst, vraag 3.5), dat 'ik hun mogelijkheden en woorden niet volledig besepte' en dat ze beschikten over hun 'eigen bescherming' (CGVS, p. 7 - 8).

Er kan toch van u verwacht worden dat u stappen onderneemt om te weten te komen welke mensen verantwoordelijk zijn voor de afpersing waardoor u uw bedrijf moest sluiten en die u en uw vrouw zodanig aangevallen hebben dat u en uw vrouw medische verzorging nodig hadden.

Deze vage verklaringen over de start van uw problemen en over de verantwoordelijken voor al uw problemen, die u ertoe aanzetten uw land te ontvluchten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat u niet het minste begin van bewijs kan voorleggen waaruit zou blijken dat u effectief op zelfstandige basis twee bedrijven heeft opgericht.

Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u een eerste bedrijf oprichtte in 2006, maar dat u dat heeft moeten sluiten in 2008 omwille van afpersing (CGVS, p. 8).

U verklaarde verder dat u nog een nieuw bedrijfje heeft opgericht (CGVS, p. 13). Daarbij verklaarde u dat, toen uw zaak geregistreerd was, u belastingen betaalde (CGVS, p. 15).

Van geen enkele oprichting van de twee bedrijven of van de sluiting van uw eerste bedrijf legt u echter het minste document voor. Nochtans zijn uw bedrijfsactiviteiten de oorzaak geweest van de door u aangehaalde afpersing en fysiek geweld.

Er kan toch van u verwacht worden dat u moeite doet om uw verklaringen te staven.

Uw uitleg, enerzijds dat u geen documenten meenam naar België (CGVS, p. 15 – 16) en anderzijds dat u zelf aanwezig moet zijn om papieren te verkrijgen (CGVS, p. 16), houdt geen steek.

Indien u werkelijk op zelfstandige basis twee bedrijven heeft opgericht, kan verwacht worden dat u daarvan basisdocumenten heeft. Er kan hierbij gedacht worden aan attesten betreffende belastingen, uw BTW-nummer, uw boekhouding, bewijzen van aankopen van materiaal in functie van uw beroep, foto's van uw bedrijven, of gelijk welk ander document dat verband houdt met uw zelfstandige activiteiten.

Het feit dat u, sinds uw reeds twee jaar durende verblijf in België, blijkbaar geen moeite doet om hiervan bewijzen aan te leveren (CGVS, p. 16), zet verder ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook van de medische verzorging die u en uw vrouw nodig hadden na de mishandelingen door de Kazakken legde u geen enkel begin van bewijs voor. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat zowel u (CGVS, p. 6) als uw vrouw medische verzorging genoten in een ziekenhuis, waarbij uw vrouw zelfs meerdere dagen werd opgenomen (CGVS, p. 9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er wel degelijk medische attesten werden uitgereikt, maar dat u deze heeft achtergelaten in Kazakstan (CGVS, p. 6, 9).

Het feit dat u, na twee jaar verblijf in België, blijkbaar geen enkele poging heeft ondernomen (CGVS, p. 16) om deze belangrijke bewijsstukken te laten overkomen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

In het licht van het voorgaande is het des te meer stuitend dat uw vrouw verklaarde een doos te hebben ontvangen van haar moeder met daarin tekenfilms in het Russisch voor jullie kind (CGVS, vrouw, p. 5). Het feit dat u en uw vrouw wel moeite deden om Russische tekenfilms te laten overkomen, terwijl u blijkbaar geen moeite doet om bewijzen te verzamelen die uw asielrelaas kunnen staven, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een daadwerkelijke medewerking met de Belgische asielinstanties.

Dit gedrag is niet in overeenstemming met een daadwerkelijke vrees voor vervolging en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw reisroute van Kazakstan naar België, en de daarbij gebruikte reisdocumenten, niet geloofwaardig zijn.

Zo verklaarde u dat u per wagen van Kazakstan naar Moskou (Russische Federatie) reisde en dat u van daar met een minibus naar België reisde (CGVS, p. 16). U verklaarde dat uw eigen reispaspoort bij de reisbegeleider bleef. U verklaarde bovendien dat u geen visum in uw paspoort had (CGVS, p. 17).

Het is echter weinig aannemelijk dat u zonder visum de Europese Unie zou kunnen binnen reizen.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Het is bijgevolg zo goed als onmogelijk de Europese Unie of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Zelf u kon niet uitleggen hoe u tot in Europa heeft kunnen reizen zonder visum (CGVS, p. 17). Dit doet vermoeden dat u tracht om uw reispaspoort bewust achter te houden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over mogelijke visa, exacte vertrekkedata en de wijze van vertrek, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat u verklaarde getuige te zijn geweest in een strafzaak over de ontvoering van een zekere 'V.'. U verklaarde echter dat deze zaak niets te maken had met uw vlucht (CGVS, p. 10). U verklaarde wel dat als u nog steeds in Kazakstan zou zijn, u afstand zou nemen van deze zaak zoals een andere getuige ook al afstand had gedaan (CGVS, p. 11). Hoe dan ook, uit uw verklaringen blijkt niet dat u omwille van deze getuigenis problemen vreest bij terugkeer naar uw land.

Uit uw verklaringen blijkt nog dat u in België gescheiden bent van uw vrouw A.U. (o.v. 6.669.330). U legt ook een scheidingsakte voor. U verklaarde dat uw relatie met haar verslechterde nadat uw vrouw ontdekte dat u gemarteld en vernederd werd (CGVS, p. 2).

Echter, uit uw beider verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven en dat er bij het vertrek uit uw land nog geen sprake was van enige echtelijke problemen. U verklaarde immers zelf dat deze problemen begonnen toen u in België uw vrouw heeft ingelicht over een aantal zaken. Voor de volledigheid kan worden herhaald dat er aan uw verklaarde vervolgingen geen geloof kan worden gehecht, zoals hierboven reeds uiteen werd gezet.

Hoe dan ook, deze scheiding heeft geen invloed op de behandeling van uw asielaanvraag.

Bijgevolg kunnen de asielaanvragen van u en uw vrouw samen worden behandeld.

Gezien bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u een uitzondering zou zijn op de algemene informatie, betreffende de situatie van Russischsprekenden en andere niet-Kazakken in Kazakstan, waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Bijgevolg kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (identiteitskaarten van u en van uw vrouw, rijbewijs van uw vrouw, geboorteakte van jullie kind, de huwelijksakte en de scheidingsakte) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet ter discussie staan, doch hebben geen enkele betrekking op de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoeker A. U. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazaks staatsburger van Russische origine.

U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw etnische origine.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Uw man, S.U. (o.v. 6.669.330), wou voor zichzelf werken. Hij opende een eigen zaak en werkte daar effectief. Plots kreeg uw man problemen met Kazakken. Ze eisten geld van uw man, ze vernederden, bedreigden en sloegen hem. Uw man wendde zich tot de politie, maar daardoor oefenden de Kazakken druk uit op u.

In mei 2008, toen u zwanger was, werd u door de Kazakken aangevallen en moest u worden opgenomen in het ziekenhuis. U was erg bang.

In 2010 werd uw man door dezelfde Kazakken ontvoerd. Hij werd gedurende een week vastgehouden. Daar werd hij vernederd en geslagen, tot hij kon ontsnappen naar zijn broer. Toen uw man verdween, ging zijn broer naar de politie maar zonder resultaat.

Zelf ging u naar uw oma met uw kind. Ondertussen was ook de bestelwagen van uw man in brand gestoken. De broer van uw man belde op om te zeggen dat u alles moest inpakken. Daarna is de broer van uw man u en uw kind komen ophalen. De broer van uw man bracht u en uw kind naar zijn huis en daarna verder naar een buitenverblijf van een vriend. Daar verbleef u met uw gezin twee maanden. Jullie besloten te vluchten.

Op 8 augustus 2010 bracht uw schoonbroer u van Kazakstan naar Moskou (Russische Federatie). Van daar reisde u met uw gezin per minibus naar België. Op 12 augustus 2010 kwam u aan in België, waar u op dezelfde dag asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

Na alles wat er gebeurd is, is uw man S.U. (o.v. 6.669.330) erg veranderd. Hij is agressief geworden. Ondertussen zijn jullie in België gescheiden.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als uw man, namelijk de problemen die uw man en vervolgens ook u kenden met Kazakken omwille van jullie niet-Kazakse origine (CGVS, p. 2 – 4).

In het kader van de asielaanvraag van uw man werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op basis van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De motivatie hieromtrent wordt hieronder integraal weergegeven:

"U verklaarde in Kazakstan problemen te hebben gehad met Kazakken omwille van uw niet-Kazakse origine. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt nochtans dat er geen sprake is van vervolging van Russischsprekenden en andere niet-Kazakken, louter omwille van hun origine. Bijgevolg dient u aannemelijk te maken dat u een uitzondering vormt op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Er dient echter te worden vastgesteld dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft weten te maken.

Zo dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over de door u aangehaalde problemen met Kazakken. Zo verklaarde u niet eens meer te weten wanneer deze problemen precies zijn begonnen. U verklaarde dat Kazakken langskwamen, u afpersten en fysiek aanvielen (CGVS, p.

5). Echter u verklaarde niet meer te weten wanneer concreet (op welke datum) ze de eerste keer (van drie keer) zijn langsgesproken. U kwam niet verder dan 'begin lente' van 2008 (CGVS, p. 5). Daarbij verklaarde u niet te weten wie die Kazakken waren. U verklaarde laconiek dat ze zich niet voorstelden (CGVS, p. 5). Het is weinig aannemelijk dat u geen stappen zou hebben gezet om te weten te komen wie de mensen zijn met wie u problemen had. U laat nochtans uitschijnen dat het 'geen toevallige personen' waren (vragenlijst, vraag 3.5), dat 'ik hun mogelijkheden en woorden niet volledig besepte' en dat ze beschikten over hun 'eigen bescherming' (CGVS, p. 7 - 8). Er kan toch van u verwacht worden dat u stappen onderneemt om te weten te komen welke mensen verantwoordelijk zijn voor de afpersing waardoor u uw bedrijf moest sluiten en die u en uw vrouw zodanig aangevallen hebben dat u en uw vrouw medische verzorging nodig hadden. Deze vage verklaringen over de start van uw problemen en over de verantwoordelijken voor al uw problemen, die u ertoe aanzetten uw land te ontvluchten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat u niet het minste begin van bewijs kan voorleggen waaruit zou blijken dat u effectief op zelfstandige basis twee bedrijven heeft opgericht. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u een eerste bedrijf oprichtte in 2006, maar dat u dat heeft moeten sluiten in 2008 omwille van afpersing (CGVS, p. 8). U verklaarde verder dat u nog een nieuw bedrijfje heeft opgericht (CGVS, p. 13). Daarbij verklaarde u dat, toen uw zaak geregistreerd was, u belastingen betaalde (CGVS, p. 15). Van geen enkele oprichting van de twee bedrijven of van de sluiting van uw eerste bedrijf legt u echter het minste document voor. Nochtans zijn uw bedrijfsactiviteiten de oorzaak geweest van de door u aangehaalde afpersing en fysiek geweld. Er kan toch van u verwacht worden dat u moeite doet om uw verklaringen te staven. Uw uitleg, enerzijds dat u geen documenten meenam naar België (CGVS, p. 15 - 16) en anderzijds dat u zelf aanwezig moet zijn om papieren te verkrijgen (CGVS, p. 16), houdt geen steek. Indien u werkelijk op zelfstandige basis twee bedrijven heeft opgericht, kan verwacht worden dat u daarvan basisdocumenten heeft. Er kan hierbij gedacht worden aan attesten betreffende belastingen, uw BTW-nummer, uw boekhouding, bewijzen van aankopen van materiaal in functie van uw beroep, foto's van uw bedrijven, of gelijk welk ander document dat verband houdt met uw zelfstandige activiteiten. Het feit dat u, sinds uw reeds twee jaar durende verblijf in België, blijkbaar geen moeite doet om hiervan bewijzen aan te leveren (CGVS, p. 16), zet verder ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook van de medische verzorging die u en uw vrouw nodig hadden na de mishandelingen door de Kazakken legde u geen enkel begin van bewijs voor. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat zowel u (CGVS, p. 6) als uw vrouw medische verzorging genoten in een ziekenhuis, waarbij uw vrouw zelfs meerdere dagen werd opgenomen (CGVS, p. 9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er wel degelijk medische attesten werden uitgereikt, maar dat u deze heeft achtergelaten in Kazakstan (CGVS, p. 6, 9). Het feit dat u, na twee jaar verblijf in België, blijkbaar geen enkele poging heeft ondernomen (CGVS, p. 16) om deze belangrijke bewijsstukken te laten overkomen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

In het licht van het voorgaande is het des te meer stuitend dat uw vrouw verklaarde een doos te hebben ontvangen van haar moeder met daarin tekenfilms in het Russisch voor jullie kind (CGVS, vrouw, p. 5). Het feit dat u en uw vrouw wel moeite deden om Russische tekenfilms te laten overkomen, terwijl u blijkbaar geen moeite doet om bewijzen te verzamelen die uw asielrelaas kunnen staven, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een daadwerkelijke medewerking met de Belgische asielinstanties. Dit gedrag is niet in overeenstemming met een daadwerkelijke vrees voor vervolging en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw reisroute van Kazakstan naar België, en de daarbij gebruikte reisdocumenten, niet geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u dat u per wagen van Kazakstan naar Moskou (Russische Federatie) reisde en dat u van daar met een minibus naar België reisde (CGVS, p. 16). U verklaarde dat uw eigen reispaspoort bij de reisbegeleider bleef. U verklaarde bovendien dat u geen visum in uw paspoort had (CGVS, p. 17). Het is echter weinig aannemelijk dat u zonder visum de Europese Unie zou kunnen binnen reizen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg zo goed als onmogelijk de Europese Unie of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Zelf u kon niet uitleggen hoe u tot in Europa heeft kunnen reizen zonder visum (CGVS, p. 17). Dit doet vermoeden dat u tracht om uw reispaspoort bewust achter te houden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over mogelijke visa, exacte vertrekkedata en de wijze van vertrek, verborgen te houden. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat u verklaarde getuige te zijn geweest in een strafzaak over de ontvoering van een zekere 'V.'. U verklaarde echter dat deze zaak niets te maken had met uw vlucht (CGVS, p. 10). U verklaarde wel dat als u nog steeds in Kazakstan zou zijn, u afstand zou nemen van deze zaak zoals een andere getuige ook al afstand had gedaan (CGVS, p. 11). Hoe dan ook, uit uw verklaringen blijkt niet dat u omwille van deze getuigenis problemen vreest bij terugkeer naar uw land.

Uit uw verklaringen blijkt nog dat u in België gescheiden bent van uw vrouw A.U. (o.v. 6.669.330). U legt ook een scheidingsakte voor. U verklaarde dat uw relatie met haar verslechterde nadat uw vrouw ontdekte dat u gemarteld en vernederd werd (CGVS, p. 2). Echter, uit uw beider verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven en dat er bij het vertrek uit uw land nog geen sprake was van enige echtelijke problemen. U verklaarde immers zelf dat deze problemen begonnen toen u in België uw vrouw heeft ingelicht over een aantal zaken. Voor de volledigheid kan worden herhaald dat er aan uw verklaarde vervolgingen geen geloof kan worden gehecht, zoals hierboven reeds uiteen werd gezet. Hoe dan ook, deze scheiding heeft geen invloed op de behandeling van uw asielaanvraag. Bijgevolg kunnen de asielaanvragen van u en uw vrouw samen worden behandeld.

Gezien bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u een uitzondering zou zijn op de algemene informatie, betreffende de situatie van Russischsprekenden en andere niet-Kazakken in Kazakstan, waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Bijgevolg kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (identiteitskaarten van u en van uw vrouw, rijbewijs van uw vrouw, geboorteakte van jullie kind, de huwelijksakte en de scheidingsakte) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet ter discussie staan, doch hebben geen enkele betrekking op de door u aangehaalde problemen."

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 24 januari 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoeker niet precies kan aangeven wanneer zijn problemen zijn begonnen, wijten verzoekers aan het feit dat hij er (zie het verzoekschrift, p. 5) "*niet bij stil stond dat de problemen in die mate zouden escaleren*", waardoor het volgens hem niet verwonderlijk is dat hij "*niet heeft stilgestaan bij de precieze datum*" omdat het belang van dit incident pas naderhand is gebleken.

Ze wijzen erop dat er geen tegenstrijdigheden werden gevonden tussen hun verklaringen.

Verzoekers leggen uit dat verzoeker niet wist wie de Kazakken waren omdat ze zich niet voorstelden en omdat hij hen nooit eerder had ontmoet. Ze leggen uit dat verzoeker er van uit ging dat ze behoorden tot een organisatie die hen bescherming bood, waardoor hij geen stappen durfde te ondernemen, temeer gezien hij geen hulp van de Kazakse autoriteiten moest verwachten.

Volgens verzoeker kan niet getwijfeld worden aan het feit dat hij in zijn land van herkomst een zelfstandige activiteit uitoefende omdat hij daaromtrent geen enkel stuk neerlegt; volgens hem dienen

zijn verklaringen het uitgangspunt te zijn en volstaat het ontbreken van materiële bewijsstukken niet om zijn verklaringen in twijfel te trekken.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een (zie p. 7) *“bijkomend stuk waarbij hij zijn zelfstandigheid bewijst”*, namelijk een *“uittreksel voor zelfstandigen”* met vertaling.

Verder wijzen ze erop dat aan verzoeker niet werd meegedeeld dat het al dan niet bijbrengen van documenten een doorslaggevend element in hun dossier zou zijn.

Het argument in de beslissing omtrent de afwezigheid van een medische attest is volgens verzoekers (zie p. 7) *“hypocriet”*, gezien indien er toch attesten zouden worden voorgelegd, gesteld zou worden dat uit deze attesten de omstandigheden van de opgelopen verwondingen niet kunnen worden afgeleid.

Dat er vanuit hun land van herkomst Russische tekenfilms naar hen in België werden opgestuurd, vinden verzoekers (zie p. 7) *“een loos argument”*, omdat dergelijke zaken makkelijker op te sturen zijn dan persoonlijke documenten die ofwel bewaard worden in het huis van verzoekers ofwel door verzoekers persoonlijk moeten worden opgehaald bij de officiële instanties.

Verder hekelen verzoekers het feit dat er in de beslissingen (zie p. 7) *“wordt uitgegaan van onfeilbare buitengrenzen van de Schengenzone”*; ze zijn van mening dat dergelijke visie een utopie is, gezien dagelijks honderden mensen op illegale wijze de Schengenzone binnenkomen.

Ze stellen dat het ook niet uit te sluiten is dat van slachtoffers van mensensmokkel geëist wordt dat ze foute verklaringen afleggen over hun reisroute.

Verder stellen ze dat de reisroute niet de kern van hun asielrelaas uitmaakt en dat (zie p. 8) *“twijfel omtrent de reisroute geen twijfel (kan) zaaïen omtrent de gekende problemen in het land van herkomst”*.

Ze bevestigen dat het feit dat verzoeker getuige is geweest in een strafzaak in zijn land aangaande de ontvoering van V., inderdaad geen reden is voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Ze stellen verder dat hun echtscheiding in België geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas waarvoor ze Kazachstan ontvluchtten.

Verzoekers wijzen erop dat personen van Russischspreekende origine in Kazakstan (zie p. 8) *“wel degelijk het slachtoffer zijn van regelmatig geweld en discriminatie”*; dit blijkt volgens hen uit een rapport van “US Department of State” en uit verzoekers eigen verklaringen.

Verzoekers zijn verder van oordeel dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom aan hen de subsidiaire bescherming werd geweigerd.

Ze herhalen dat mensen van niet-Kazakse origine te maken kunnen krijgen met problemen; ze verwijzen opnieuw naar het voormeld rapport van “US Department of State”.

Ze voeren aan dat niet aangetoond moet worden (zie p. 11) *“dat de persoonlijke situatie van verzoekers tot het risico leidt, maar wél dat de situatie op verzoekende partij betrekking heeft, namelijk dat zij onder meer de nationaliteit hebben van het betreffende land”*.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een *“kopie van het Kazachstaans uittreksel voor zelfstandigen”* van verzoeker.

Ter zitting leggen zij een kopie neer van het verslag van de ondervraging van verzoeker als getuige in de zaak G.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en door de Raad wordt gevolgd, blijkt dat er in Kazachstan geen sprake is van vervolging van Russisch-sprekenden en andere niet-Kazakken, louter omwille van hun origine. Gelet op onderstaande vaststellingen, maken verzoekers niet aannemelijk dat ze een uitzondering vormen op deze informatie.

Zo merkt de Raad op dat verzoeker onaannemelijk vaag blijft over de door hem aangehaalde problemen met Kazakken.

Hij wist niet wanneer deze problemen precies zijn begonnen, wanneer concreet, op welke datum, ze de eerste maal van drie keer zijn langsgesproken, hij kwam niet verder dan "begin lente" van 2008 (zie het gehoorverslag van 3 december 2012, p. 5).

In hun verzoekschrift wijten verzoekers dit aan het feit dat verzoeker er "*niet bij stil stond dat de problemen in die mate zouden escaleren*", waardoor het volgens hem niet verwonderlijk is dat hij "*niet heeft stilgestaan bij de precieze datum*" omdat het belang van dit incident pas naderhand is gebleken.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker wel degelijk kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Ook verklaarde verzoeker niet te weten wie zijn belagers waren, terwijl hij evenwel stelde dat het "*geen toevallige personen*" waren (zie "vragenlijst", nr. 3.5), dat hij "*hun mogelijkheden en woorden niet volledig besepte*" en dat ze beschikten over hun "*eigen bescherming*" (zie het gehoorverslag, p. 7, 8), waardoor er van verzoeker verwacht kon worden dat hij stappen ondernam om te weten te komen welke personen verantwoordelijk zijn voor de afpersing waardoor hij zijn bedrijf moest sluiten en die zowel verzoeker als zijn vrouw dermate aangevallen hebben dat ze medische verzorging nodig hadden.

In hun verzoekschrift leggen verzoekers uit dat verzoeker niet wist wie zijn belagers waren omdat ze zich niet voorstelden en hij hen nooit eerder had ontmoet.

Ze stellen dat verzoeker er van uitging dat ze behoorden tot een organisatie die hen bescherming gaf, waardoor hij geen stappen durfde te ondernemen, temeer gezien hij geen hulp van de Kazakse autoriteiten moest verwachten.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om bovenstaande vaststelling te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari

2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekers toe om de vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze in gebreke blijven.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu, gelet op bovenstaande vaagheden en onwetendheden.

Van verzoekers kan dan ook worden verwacht dat ze ernstige pogingen ondernamen om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van hun asielrelaas waarvan ze initieel geen kennis droegen.

De vage verklaringen van verzoeker over de aanvang van zijn problemen en over zijn belagers keren zich tegen de waarachtigheid van zijn relaas.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekers geen begin van bewijs voorleggen aangaande (i) het feit dat verzoeker effectief op zelfstandige basis twee bedrijven heeft opgericht, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij eerst een bedrijf oprichtte in 2006, dat hij heeft moeten sluiten in 2008 omwille van afpersing (zie het verhoorverslag, p. 8), dat hij nadien een tweede bedrijf heeft opgericht (zie het verhoorverslag, p. 13) en dat hij verklaarde dat deze zaak geregistreerd was en belastingen betaalde (zie het verhoorverslag, p. 15); (ii) de medische verzorging die verzoekers nodig hadden na de mishandelingen door de Kazakken, terwijl hij verklaarde dat er wel degelijk medische attesten werden uitgereikt (zie het verhoorverslag, p. 6, 9).

De bij het verzoekschrift gevoegde "*kopie van het Kazachstaans uittreksel voor zelfstandigen*" (stukken 3a, 3b, 3c, 3d), betreft fotokopieën waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X); deze stukken zijn ook niet gesteld in de taal van de procedure en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal zoals vereist in artikel 8 PrRvv.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht ook worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien geen stukken worden bijgebracht moet de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring geven voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van een bewijsstuk aangaande verzoekers zelfstandige activiteiten en hun medische verzorging na de mishandelingen te verklaren, temeer gezien verzoekster verklaarde wel een zending te hebben ontvangen van haar moeder met daarin tekenfilms in het Russisch voor hun kind (zie haar verhoorverslag, p. 5).

De uitleg in het verzoekschrift dat speelgoed makkelijker op te sturen is dan persoonlijke documenten die ofwel bewaard worden thuis ofwel persoonlijk moeten worden opgehaald bij officiële instanties, toont geenszins aan dat verzoekers inspanningen hebben gedaan om de bewijzen trachten te bekomen. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoor dat de medische attesten misschien thuis liggen of misschien werden weggegooid, maar dat hij geen stappen had ondernomen om deze te verzamelen.

Dergelijke houding is niet van aard de geloofwaardigheid van het asielrelaas te ondersteunen, integendeel.

Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan de verklaringen van verzoekers omtrent hun reisroute van Kazachstan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Verzoekers verklaarden dat ze per wagen van Kazachstan naar Moskou (Russische Federatie) reisden, dat ze van daar met een minibas naar België reisden (zie zijn verhoorverslag, p. 16), dat het reispaspoort van verzoeker bij de passeur bleef en dat hij geen visum in zijn paspoort had (zie het verhoorverslag, p. 17).

Uit voormelde informatie blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg zo goed als onmogelijk de Europese Unie of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Verzoeker zelf kon niet uitleggen hoe hij tot in Europa heeft kunnen reizen zonder visum (zie het verhoorverslag, p. 17).

Dit doet bij de Raad het vermoeden rijzen dat verzoeker zijn reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over mogelijke visa, exacte vertrekkdata en de wijze van vertrek, verborgen te houden.

In hun verzoekschrift hekelen verzoekers het feit dat er *“wordt uitgegaan van onfeilbare buitengrenzen van de Schengenzone”* wat ze een utopie vinden gezien dagelijks honderden mensen op illegale wijze de Schengenzone binnen komen.

Ze stellen dat het niet uit te sluiten is dat passeurs van hun klanten eisen dat ze onjuiste verklaringen afleggen over hun reisroute om hun manier van handelen verborgen te houden. Verder stellen verzoekers dat hun verklaringen omtrent de reisroute, niet de kern van hun asielrelaas betreft en dat *“twijfel omtrent de reisroute geen twijfel (kan) zaaien omtrent de gekende problemen in het land van herkomst”*.

De Raad antwoordt dat de geloofwaardigheid van de reisweg wel degelijk kan worden betrokken bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers juiste verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute, quod non in casu, gelet op de informatie in het administratief dossier die verzoekers geeszins weerleggen met hun ongestaafde beweringen.

Verzoekers leggen ter terechtzitting een fotokopie neer van een stuk, niet gesteld in de taal van procedure en niet vergezeld van een voor eensluidende vertaling naar deze taal zoals vereist in artikel 8 PrRvV.

De Raad herhaalt dat fotokopieën geen bewijswaarde hebben en neemt dit stuk derhalve niet aan bewijs aan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De verklaring in het verzoekschrift dat personen van niet-Kazakse origine in Kazachstan te maken kunnen krijgen met problemen en de verwijzing naar het rapport van “US Department of State” toont niet aan dat er in verzoekers land van herkomst, voor burgers sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE